

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1: 18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor:
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația:
Str. Gr. Manolescu No. 13
BUCUREȘTI II

SUMARUL:

1. Împlinirea vremii
2. Cel dântii păcătos
3. Credința Divină

4. Grădină închisă
5. Luptele și certurile
6. Lecțiuni Biblice

7. Vindecări Divine
8. Aviz
9. Botezuri cu Duh Sfânt

Împlinirea vremii

Indată după căderea omului în păcat, Dumnezeu a hotărât trimiterea unui Mântuitor, care să răscumpere pe cei ce căzuți în păcat. Gen. 3:15. Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, ca să răscumpere pe cei ce erau sub blestemul păcatului, pentru ca să căpătăm înfierea... Dar împlinirea făgăduinței a întârziat. Cei care a primit-o, cei dintâi a murit fără să fi văzut că se îplinește. Incepând dela Adam, făgăduința a fost repetată prin cei 20 de patriarhi până la Avraam, iar după aceia prin profeti, păștrând o vie nădejde a arătării Lui, și cu toate acestea El n,a venit atunci. Au trecut neamurile unul după altul; glasul proorocilor a tăcut. Mâna vrăjmașului apasă cu greu asupra lui Israil și mulți erau determinați de această, să zică: „Zilele se lungesc, și toate vedeniile rămân neîndeplinite“.

Dar ca și stelele în vastul circuit al drumului rânduitor lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere. Prin simbolul unei mari întunecimi și al unui cuptor plin de fum, Dumnezeu descopere lui Avraam robia lui Israil în Egipt, și îi declarase, că timpul rămănerii lui acolo urma să fie de patru sute treizeci de ani. Exod. 12:40 „După aceea“, zise El „vei ieși de acolo cu mari bogății“. Impotriva acestui cuvânt a luptat în zadar toată puterea mândrului imperiu a lui Faraon. „Totmai în ziua aceea“ rânduitora mai înainte de Dumnezeu, „toate oștile

Domnului au ieșit din țara Egiptului“. Tot astfel a fost hotărât în planul de mântuire ceasul, când să se nască Isus pe pământ. Când marele orologiu al vremii a arătat ceasul acela hotărât de Dumnezeu, Isus s'a născut în Betleem.

„Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său“. Înțelepciunea divină îndrumase mișcările națiunilor precum și valul impulsurilor și influenței omenesti până când lumea se găsea într'o stare potrivită pentru venirea Mântuitorului. Națiunile erau unite sub o singură cârmuire. O singură limbă se vorbea de cei mai mulți oameni. Iudeii răspândiți, se adunau din toate părțile, la Templul din Ierusalim, la sărbătorile anuale, unde era locul de închinare. La reîntoarcerea lor în țările pe unde locuiau puteau să ducă în toată lumea vestea despre venirea Mântuitorului. În vremea aceea sistemele păgânești pierdeau influența lor asupra poporului. Oamenii se simțeau oboșiți, suspinau acum după o religie care să le mulțumească inima. Atunci când li se părea că lumina adevărului pierise dintre oameni, se mai găseau suflete cari căutau lumină, suflete pline de grijă și de tristeță. Ele însetosau după cunoașterea viului Dumnezeu, după asigurarea că dincolo de mormânt mai este o viață.

Prin depărtarea Iudeilor de Dumnezeu, credința se întunecase și speranța aproape încetase de a mai

lumina viitorul. Cuvintele proorocilor erau neînțelese. Pentru mulțimea noroadelor moartea era o taină îngrozitoare; dincolo de ea era nesiguranță și întunec. Glasul auzit de profet cu multe veacuri înainte în Roma, „plângeri și bocet mult. Rahela își jalea copiii și nu voia să fie mângăiată, pentru că numai erau“, nu era bazat numai pe plânsetul amar al mamelor din Betleem, ci se ridica din inima întregii omeniri ca un strigăt puternic. În „ținuțul umbrelor și al morții,“ oameni ședea nemângăiați. Cu privirea dornică așteptau ivirea Mântuitorului, când umbrele urma să se dea la o parte și viitorul să se vadă limpede.

În afară de națiunea Iudeilor sau găsit bărbați cari au prezis ivirea unui învățător dumnezeiesc. Oamenii acestea cercetau după adevăr și aveau unele vederi în viitor. Unul după altul, ca stelele în cerul întunecat, s'au ridicat diferiți bărbați de aceștea. Cuvântul lor au făcut să scânteieze nădejdea în inima a mii de oameni între neamuri.

De sute de ani Biblia a fost tradusă în limba greacă, limbă care pe atunci se vorbea în întreg imperiul roman. Iudeii se găsea pretutindeni și așteptarea lor după venirea lui Mesia era împărtășită, într'o măsură oarecare, și de neamuri.

Prin natură, prin chipuri și schimbări, prin patriarhi și profeți, Dumnezeu vorbise lumii. Oamenii acum aveau nevoie de învățături în limbă omenească. Solul legământului trebuia să vorbească. Glasul lui trebuia să fie auzit în propriul Său templu. Hristos trebuia să vie și să exprime cuvinte cu înțeles limpede și deplin. El, autorul adevărului, trebuia să-l scoată de sub pleava învățăturilor omenești, care îi luase puterea lucrătoare. Principiile guvernării dumnezeiești și planul de mântuire, trebuia să fie clar arătate.

Printre Iudei se găseau și suflete cari stăteau bine urmași ai neamului sfânt, în care era păstrată sămânța Mântuitorului. Aceștea erau aceia cari puneau preț pe făgăduința dată strămoșilor. Ei își întăreau credința cercetând cuvintele asigurătoare date prin Moise: „Domnul, Dumnezeuul nostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine: pe El Să-L ascultați în tot ce vă va spune“. Și oricui nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului. Fapt. 3:22-23. Ei citeau ce sta scris despre Unul lui Dumnezeu, care urma „să aducă vești bune celor nenorociți“, să vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia și să vestească „un an de îndurare al Domnului.“ Isaia 61:1-2. Ei citeau că El „va așeza dreptatea pe pământ și ostroavele vor nădăjdui în El,“ că neamurile vor veni la lumină Lui, și regi la strălucirea razelor Sale.

Cuvintele spuse de Iacob pe patul de moarte: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici

toiagul de cârmuire din picioarele lui, până va veni Silo, îi umplea de speranță. Gen. 49:10. Puterea în descoperire a Iudeilor dovedea și ea, că venirea lui Mesia era aproape. Deși câțiva înțelegeau natura misiunii lui Hristos, cei mai mulți așteptau să se ivească un Prinț puternic, care să ia împărăția lui Israil, și apoi să elibereze națiunile.

Implinirea vremii venise. Omenirea decăzând tot mai mult în atâtea veacuri de neascultare, strigă după venirea Mântuitorului. Satana se lupta din răsuputeri să facă tot mai adâncă și mai greu de trecut prăpastia între pământ și cer. Prin neadăvurile lui încurajase pe oameni la păcat. Intenția lui era de a face ca Dumnezeu să-și piardă răbdarea și iubirea față de oameni până acolo încât să părăsească lumea aceasta și s'o lase sub stăpânirea lui.

Satana căuta, ceea ce caută și în zilele de astăzi, ca oamenii să nu aibă nici o cunoștință de Dumnezeu, să le atragă luarea aminte dela templul lui Dumnezeu și să-și întărească propria să împărăție aici pe pământ. Lupta lui pentru superioritate părea să aibă succes deplin. E adevărat că Dumnezeu a avut oamenii Săi în toate generațiunile. Chiar și între păgâni se găseau persoane prin care Dumnezeu lucra pentru ridicarea oamenilor din starea lor păcătoasă și decăzută. Dar oamenii aceștia erau disprețuiți și urâți. Mulți au suferit moarte năprasnică. Negura păcatului pe care satana o adusese asupra lumii se înmulțea tot mai tare și devenea tot mai întunecoasă.

Prin păgânism, satana îndepărtase pe oameni dela Dumnezeu; dar biruința cea mai mare o câștigase prin distrugerea credinței lui Izrail. Contemplând și adorând propriile lucrări, păgânii pierduseră cunoașterea de Dumnezeu și deveniseră tot mai corupți. La fel s'au petrecut lucrurile și cu Izrail. Principiul că omul poate fi mântuit prin propriile sale fapte se găsește la baza religiilor păgâne; acum același principiu ajunsese și la baza religiunii Iudeilor. Satana a sădit acest principiu în toate generațiunile. Oriunde se păstrează acest principiu oamenii nu mai au nici o piedică în fața păcatului.

Vestea mântuirii, se vestește lumii prin oameni. Dar, Iudeii au căutat să monopolizeze adevărul, care este viața vecinică, numai în favorul lor. Ei își grămădise mana vie, și aceasta se stricase. Religia pe care încercau să o țină numai pentru ei a ajuns să le fie o pagubă. Ei refuzase de a se preda lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii și devenise agenții lui satana pentru nimicirea omenirii.

Oamenii pe care Dumnezeu îi alesese să fie stâlpi și temelie ai adevărului se făcuseră reprezentanții lui satana. Ei făceau, precum face și lumea de azi, lucrarea dorită de el, pentru că prin purtarea lor da o rea dovadă despre caracterul lui Dumnezeu, făcând lumea să privească la El ca la un tiran. Chiar și preoții cari slujeau în templu, perduseră din vedere

însemnătatea serviciului pe care îl îndeplineau. Ei au încetat de a mai privi dincolo de simbol, la lucrurile pe cari acesta îl reprezenta. Lucrurile instituite de Dumnezeu erau transformate în mijloace de a orbi mânia și de a înăspri inima credincioșilor. Dumnezeu nu mai putea face nimic prin mijloacele acestea pentru binele oamenilor, deci trebuia întregul sistem schimbat.

Înșelăciunea păcatului a ajuns la culme, atât în timpurile trecute, cât și în timpurile prezente. Fiul lui Dumnezeu, privind la lume a văzut suferința și mizeria. Cu milă El a văzut cum oamenii au ajuns victime ale cruzimei lui satana. El privea cu compătimire la ființele corupte, ucise și pierdute. Ei își alesese un conducător care îi legase cu lanțurile robiei la carul lui. Sălbăticiți și înșelați, ei se mișcau într-o ceremonie tristă spre ruină vecinică, — spre o moarte în care nu mai e speranță de viață, spre o noapte în care nu se mai arată dimineata. Agenții lui satana se vârăse în oameni. Corpul ființelor omenești, rânduite să fie locaș al lui Dumnezeu, devenise locaș al demonilor.

Simțurile, nervii, pasiunile, organele omului, erau influențate de spiritele necurate, cari pluteau în văzduh, făcând pe oameni să se arunce în plăcerile celea mai dăunătoare.

Păcatul devenise o știință, vițul a fost consacrat ca o parte a religiei. Revolta își infipse rădăcinile în adâncul inimii și vrăjmășia omului era grozavă împotriva cerului. S'a făcut dovadă în fața universului că oamenii nu pot fi înălțați atunci când sunt despărțiți de Dumnezeu. Un nou element de viață și putere trebuia să fie dat de acela care a făcut lumea.

Cu un foarte mare interes se aștepta, de lumea spirituală să se vadă cum Dumnezeu se ridică și nimicește pe locuitorii pământului. Dacă Dumnezeu ar fi procedat astfel satana ar fi fost gata să pună în aplicare planul lui de a-și asigura supunerea ființelor omenești. Deși corupția și provocarea se putea observa pretutindeni pe pământul acesta înstreinat, totuși s'a găsit o cale pentru refacerea lui. Când criza

era mai grea, când i se părea satanei că va triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu soția harului divin. În toate timpurile și în orice clipă, Dumnezeu a exercitat iubire față de neamul omenească decăzut moralicește. Fără a lua în seamă stricăciunea oamenilor, semnele îndurării Sale s'au manifestat fără încetare. Și când a venit împlinirea vremii, Divinitatea a fost proslăvită prin aceea că a turnat asupra lumii potop de har vindecător, care nu trebuia să fie oprit sau retras până când nu va fi fost încheiat planul de mântuire.

Satana nu mai putea de bucurie că isbutise să strice chipul lui Dumnezeu în om. Dar atunci a venit Isus să refacă în om chipul Creatorului. Numai Hristos poate reface un caracter care a fost ruinat din cauza păcatului. El a venit să izgonească demonii cari puseseră stăpânire pe voința oamenilor. El a venit să ridice pe oameni de jos din țărână, să refacă după caracterul Său dumnezeiesc, caracterul lor stricat și să-l înfrumusețeze cu propria Sa glorie.

Impăratul Mării S'a coborât jos ca să îmbrace natura omenească. A trăit pe pământ în locurile grele și primejdioase. Mărirea Lui a fost acoperită, ca maiestatea înfățișării Sale să nu devie un obiect de atracție. El a evitat orice strălucire în afară. Bogațiile, onoarea din lume, și mărirea omenească nici odăta nu pot să salveze un suflet delă moarte; Isus hotărâse ca nici o atracție pământească să nu contribuie la adunarea lumii în jurul Său. Numai frumusețea adevărului divin trebuia să-i îndemne pe cei ce voiau să-I urmeze. Caracterul lui Mesia a fost arătat de multă vreme prin profeți, și dorea ca lumea să-I primească pe temelii mărturișilor aduse de Cuvântul lui Dumnezeu.

Îngerii se minunau de planul mareț de mântuire. Așteptau acum să vadă cum are să primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Său, îmbrăcat în natura omenească. Mulți îngeri s'au coborât în țara poporului ales, au mers la Ierusalim la oameni rânduiți să explice Sfintele Scripturi, și la slujitorii casei lui Dumnezeu.

I. DANCIU

Cel dântii păcătos

„O adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși,“ dintre care cel dântii sunt eu.“ I Tim. 1:15.

Cuvintele din textul acesta sunt cuvintele pe cari le rosteste Ap. Pavel către Timotei. Punând aceste cuvinte în legătură cu acele pe cari el le scrie în ep. către Romani la cap. 7 și v. 14—25, ni se pare că am căpăta cam acelaș înțeles. În ep. către Timotei Ap.

Pavel se declară ca „cel dântii păcător“, iar în epis. către Romani el se arată ca pe unul care este pă-mântesc, vândut rob păcatului.

Pornind delă aceste cuvinte, unii așa numiți „credincioși“ au mers atât de departe în neștiința și ne-

priceperea lor, încât și-au permis a comite păcat, luând în apărare pe Ap. Pavel care s'a declarat pe sine ca „cel dântai păcătos“ și care a zis că este vândut rob păcatului. Ba am auzit pe unul care predica Evanghelia altora spunând că el cu mintea slujește legii lui Dumnezeu, dar cu firea pământească slujește legii păcatului, așa după cum zice Ap. Pavel la Rom. 7:25. Și omul nostru înțelegea că atunci când se află în cercul credincioșilor, el mărește pe Dumnezeu, se roagă Lui și predica Evanghelia, iar peste zilele săptămânii mai face și păcate fiindcă atunci petrece în firea pământească. Așa înțelegea dânsul cuvintele dela Rom. 7:25. Adică că el stă deodată sub influența a minții și firei pământești. Când vine Dumineca el stă sub influența minții și slujește legii lui Dumnezeu, iar când încep zilele săptămânii, dânsul ajunge sub influența firei pământești și poate sluji legii păcatului. A existat oare o mai mare orbire și întunecime spirituală cândva decât aceasta?! Sărmanul suflet rătăcit și nepriceput.

Am întâlnit de multeori frați și surori cari când a fost vorba de păcat, s'au declarat pe ei înșiși ca cei dintâi păcătoși. Și m'am cugetat că acești frați și surori pentru aceea fac acest lucru fiindcă nu înțeleg Sf. Scriptură, și de aceea prin mila și ajutorul Domnului Isus, m'am propus a scrie acest articol în care rog pe Duhul Sfânt să ne lumineze aceste texturi de mai sus pentruca noi să putem înțelege ceea ce suntem și ceea ce nu suntem, pentruca să nu cădem împreună cu aceia cari fie din neștiință, fie din dorința de a păcătui, vreau să sucească Cuvântul lui Dumnezeu după inima lor.

Pavel ne spune că el este „cel dântai păcătos“. I Tim. 1:15. Noi știm că numai acela poate fi „cel dântai păcătos“, care iubește lumea. Ap. Ioan zice: „Nu iubiți lumea nici lucrurile cari sunt în lume...“ I Ioan 2:15—17. La aceste cuvinte ale Ap. Ioan, Ap. Pavel răspunde: „Lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume.“ Galat. 6:14. Și acum noi ne întrebăm: Acela în fața căruia lumea este răstignită și el nu o mai dorește fiindcă pentru el ea este moartă, apoi acela care s'a răstignit pe sine față de lume și în inima căruia nu mai încapă nici un lucru din lume fiindcă inima lui este moartă față de lume, cum poate unul ca acesta să fie „cel dântai păcătos?“ Și dacă acesta este „cel dântai păcătos“, unde sunt ceilalți? Nu, frații mei iubiți. Ap. Pavel când spune că este „cel dântai păcătos“, nu vorbește despre starea lui după ce a primit pe Domnul Isus, decât despre starea lui dinainte când era un hulitor, prigonitor și batjocoritor. După ce se declară pe sine de „cel dântai păcătos“, urmează imediat cuvântul: „Dar am căpătat îndurare...“ I Tim. 1:15-16, Astfel din starea de „cel dântai păcătos“ el a căpătat îndurarea de a fi un „vas ales“ care se porate Numele Domnului. Fapte 9:15.

La Rom. 7:14 Ap. Pavel zice: „... eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.“ La Galat. 3:13. zice: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii.“ La v. 18 din Rom. c. 7 zice: „...am voința să fac binele, dar n'am puterea să-l fac.“ La Filip. 4:13 zice: „Pot totul în Hristos care mă întărește.“ La Rom. 7:20 zice: „Dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.“ La Galat. 2:20 zice: „...nu mai trăiesc eu;

ci Hristos trăiește în mine. La Rom. 7:24 zice: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?..“ Iar la Rom. 6:6 zice: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.“ La Rom. 7:25 zice: „Astfel dar cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.“ La Galat. 5:24 zice: „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.“

Ap. Petru ne spune că în epistoalele lui Pavel „sunt unnele lucruri grele de înțeles, pe cari cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre perzarea lor.“ II Petru 3:15-16. Și în adevăr, puși în fața textelor de mai sus, ele ni se par grele de înțeles, și după cum am vorbit mai sus, am auzit eu pe unii stricându-le și învățând lucruri neadevărate. Pentruca noi să putem înțelege Scriptura, avem nevoie de un cuget sfânt și luminat de de Domnul Isus, lipsit de orice răutate, de orice vicleșug, de orice prefăcătorie, de pizmă și de clevețire. Avem nevoie de un cuget pe care îl deschide Domnul Isus ca să poată înțelege Scripturile.

Ap. Pavel ne vorbește în cap. 7 din Romani v. 14:25. despre starea omului care nu a răstignit încă firea pământească. El arată pe omul care ar voi să slujească pe Dumnezeu, dar din cauză că nu s'a desbrăcat de firea pământească, nu-l poate. Un astfel de om este un nemântuit. El stă încă sub puterea păcatului. El este încă trupesc și pământesc. Omul acesta nu poate face binele chiar atunci când vede că face răul, fiindcă din mădularele lui, n'a fost scoasă afară legea păcatului. Și pentrucă el nu este izbăvit de trupul de moarte sau de păcat, nu este mai mult decât un nenorocit. Și când Ap. Pavel voiește să ne arate că, cu mintea slujește legii lui Dumnezeu iar cu firea pământească legii păcatului, el arată starea unui asemenea om, care în minte ar voi să slujească pe Dumnezeu și și-ar da silința la aceasta fiindcă așa cere mintea lui ca să facă, dar fiindcă nu a dat lui Hristos firea pământească să i-o răstignească și fiindcă ea este vie și trăiește, îl trage mereu să slujească legii păcatului. Câți de aceștia să găsem astăzi printre credincioși? Câți de aceștia sunt cari văd că nu fac bine și ar voi să-l facă și chiar să votează că îl fac, dar nu pot să-l facă. Și aceasta numai din cauză că ei nu fac parte din ceată celor răscumpărați din puterea păcatului. Aici Ap. Pavel nu vorbește despre lume, fiindcă ea doarme. Aici este vorba despre sufletele cari au început a se deștepta dar cari n'au ajuns a fi predate Domnului și liberate de puterea păcatului. Numai aceste sunt neliniștite din cauza păcatului lor și numai aceste pot striga: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“

Și acum care este starea acelor cari și-au predat viața pe deplin Domnului și cari și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei? Pot aceștia să zică că ei sunt sfinți? Atunci când cineva le-ar pune întrebarea dacă ei mai fac sau nu păcat, ar putea ei să spună că nu mai fac? Dacă ei ar spune că nu mai fac păcat nu s'ar izbi oare de Cuvântul care zice: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.“ I

Ioan 1:8. Și dacă zicem că avem păcat nu am cădea oare sub cuvântul care zice: „Cine păcătuiește, este dela diavolul, căci diavolul păcătuiește dela început.“ I Ioan 3:8. Ce am putea deci să facem și cum am putea să zicem?

Eu cred că un copil al lui Dumnezeu, fiind izbăvit de păcat, nu mai poate păcătui fiindcă are pe Domnul Isus în el. Și Domnul Isus îl păzește și cel rău nu se atinge de el. I Ioan 5:18. Că în altă parte Ap. Ioan ne spune că: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi,“ eu cred că el se referă la starea noastră de a ne mărturisi păcatele. Și aceasta se înțelege din versetul următor (I Ioan 1:9.) Așa eu cred că toți aceia cari spun că ei sunt cei mai păcătoși sau cei dântii păcătoși, după ce odată au venit la Domnul, L-au primit pe El și El le-a iertat păcatele, ei se greșesc. Eu pot să spun că am fost cel dântii păcătoș, dar am căpătat îndurare și am fost miluit. David zice: „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu... și Tu ai iertat vina păcatului meu.“ Psalm. 32:5.

Văzându-mă pe mine însă într'o stare de sfințenie, eu pot ajunge pe o pantă foarte primejdioasă; mă pot vedea mai mult ca alții și mai drept ca ei. Când eu mă văd pe mine destul de drept și sfânt, căderea mea este iminentă. Eu mă aseamăn atunci cu îngerul Bisericii din Laodicea. Apoc. 3:17. Și atunci care este cuvântul meu? Cuvântul meu este acesta: Am fost cel dântii păcătoș, dar am căpătat îndurare și am

fost izbăvit de aceste păcate prin credința în Jertfa lui Isus Hristos de pe Golgota, și acum după ce sunt izbăvit de acele păcate, uitând tot ce a fost și este înapoia mea, alerg înainte „până voi ajunge la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinității lui Hristos,“ (Efeș. 4:13) căci încă până aici nu am ajuns fiindcă până astăzi „toți greșim în multe feluri.“ Iacob 3:2.

Prin urmare sunt un păcătoș salvat, curățit și spălat în sângele Domnului Isus Hristos, am primit puterea prin Cel ce este în mine ca să pot birui păcatul care altădată s'a luptat în membrele mele și acum mă lupt tot prin puterea Lui, ca să ajung la desăvârșire și să fiu ferit de greșeli. Și aceasta știu că numai atunci o voi putea face când mă voi purta aspru cu corpul meu și voi căuta să-l țin în stăpânire.

Iubite cetitorule! Te rog cercetează-te în fața cuvintelor de mai sus și vezi dintre cari păcătoși faci tu parte. Ești tu unul dintre aceia cari dorm în păcat, sau ești dintre aceia cari s'au trezit dar nu sunt izbăviți de trupul de moarte, ori ești dintre aceia cari își au desbrăcat trupul păcatului de puterea lui și cari se luptă ca să ajungă la desăvârșire, ferindu-se și de greșurile limbei. Domnul să-ți ajute că, chiar dacă ai fost „cel dântii păcătoș,“ să poți deveni un miluit. Amin.

GH. BRADIN

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Credința Divină

Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Evr. 11:1.

Credința este aceea care îl înalță pe om mai presus decât animalul, pentru că el este compus afară de corp, și de suflet, care este după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică are puterea de a crede, de a judeca și simți, fiind nemuritor, aceasta tinde spre desăvârșire.

Animalul se naște și trăește vegetând, conducându-se de instinctul său până la moarte. La el, de când este lumea și până azi, nu vezi nici un progres, nici un pas făcut înainte sau în urmă, nici o perfecționare sau desăvârșire. Cum făceau albinele fagurile și furnicile mușuroiul lor, pe timpul lui Solomon, tot așa fac și azi.

Omul însă înaintea zilnic, pentru că el are credință și un suflet rațional, care gândește, judecă, chibzuește, hotărăște și face combinații; are sentimentul credinței care îi arată un idial înaintea sa, viața vecinică, și către care omul tinde să ajungă; are credință, voință și dorință de a lucra continuu. Inima sa și ochii minții sale sunt, prin credință, spre desăvârșire; caută în totul momentul să se perfec-

ționeze, simțindu-se totdeauna cu lipsuri și scăderi; caută să dobândească binele, frumosul și adevărul. Da, de oarece infinitul, perfecțiunea, binele, frumosul; adevărul, dreptatea și fericirea sunt idialul omului credincios; și acestea sunt însușiri ale lui Dumnezeu. Dumnezeu a pus în firea omului, creat după chipul și asemănarea sa, credința și tendința neînclăturată, pentru a se apropia de stânca veacurilor, din care a fost cioplit, adică de însuși Dumnezeu.

Dacă omul tinde să ajungă, prin credință, tot mai sus, pe scara desăvârșirii; dacă aleargă însetat după bine, adevăr și dreptate; dacă are dorințe și speranțe să se înalțe către Creatorul său, pentru ca cel puțin să guste din fericire, numai privind lumina majestății Dumnezeiești, apoi numai credința în Hristos îi satisface acestea dorințe și speranțe.

Credința în Hristos îi înalță gândirea ce o are despre timp, spre eternitate sau vecinicie, precum pe cea despre spațiu, spre nemărginire; ea îi pune înainte, tainele nepătrunse ale lui Dumnezeu, pentru a căror posibilă înțelegere, mintea să trudește. De aceea,

oamenii cei mai geniali au fost cei mai credincioși.

Numai credința Divină dă omului adevărata idee de virtute; numai ea îi arată și-i pune înaintea adevăratul ideal sau model al virtuții, pe Isus Hristos pe care l-au imitat apostolii și sfinții creștinismului și pe urmele cărui trebuie să urmeze adevărații creștini. Omul, îndeplinind sau executând poruncile lui Dumnezeu, practicând învățăturile creștine, se apropie de Dumnezeu, deci și perfecționează.

Din aceasta, se vede, că omul este o făptură, ce se desăvârșește neîncetat și aceasta se îndeplinește cu atât mai mult, cu cât este hrănit cu Cuvântul lui Dumnezeu, care îl îndeamnă spre desăvârșire. „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit. Mat. 5:48“.

Dacă omul este o ființă, ce se perfecționează neîncetat, Cuvântul lui Dumnezeu îl desăvârșește în ce este bine, frumos, adevărat și drept, căci acesta este izvorul perfecțiunii din care trebuie să se alimenteze fiecare credincios, care tinde spre desăvârșire.

Între virtuțile de căpetenie, ce trebuie să aibă un om, este și credința. Nici un cod de maniere, nici o lege sau învățătură omenească nu au mai multă înrăurire sau autoritate, pentru ca să ajungă omul onest, ori cinstit, ca credința. Dacă omul este credincios sau evlavios, este și cinstit. Va să zică, principala condițiune ca să fie cineva cinstit, în adevăratul înțeles al cuvântului, este credința.

Om credincios se cheamă acela, care disprețuiește răul sub toate formele sale: minciuna, nedreptatea, înșelăciunea, ura, vrăjmășia, cearta, desfrâul; furtivagul, omorul, beția, închinarea la idoli, vrăjitoria; zavistele vrăjibile și neînțelegerile și altele asemănătoare cu acestea. Gal. 5:20. Întru cât credința creștină osăndește toate fărădelegile și păcatele, numai ea dar face pe om cinstit.

Om credincios iubește binele, adevărul și dreptatea și chiar se jertfește pentru ele, de multe ori punându-și în joc averea și viața sa. Da fără credință, fără Dumnezeu, ar avea omul pentru ce să se jertfească, or ar stăpâni dreptul pumnului, adecă al celui mai tare, mai puternic și mai bogat, căutând să-i strivească pe cei neînsemnați, cum pești cei mari înghit pe cei mici?

Om credincios își îndeplinește cu sfințenie, datorile sale către Dumnezeu, către sine și către ai săi, către aproapele și către patrie; căci, Dumnezeu a dat cea mai mare poruncă și anume: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iar ar doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ Marc 12:30-31.

În rezumat dar, putem zice, că cel care lucrează conștiința, conformându-se legi evanghelice și moralei creștine, făcând, ce poruncesc ele și ferindu-se de ceace opresc ele, numai acela este și poate deveni mântuit.

Cel fără credință, sau cu credință, dar fără fapte, care zice că este și el credincios, spune un neadevăr. Într'adevăr, cum poate fi credincios omul, care urește, mințește, curvește, vrăjmășește în inima sa și este muncit de acestea el este rob al acestor patimi și nu a lui Hristos? El poate nutri în mintea sa, cele mai rele și neper-

mise gânduri și sentimente, pe care nu le atinge legea omenească, dar care conștiința creștinului și evanghelia le condamnă și desaprobă chiar înainte de a fi trecut la fapte: „Căci Domnul va scoate la lumină, lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va căpăta lauda dela Dumnezeu. I. Cor. 4:5“. Chiar de s'ar conforma omul legilor omenești, aceasta nu este de ajuns dacă nu este și credincios. Legile omenești regulează numai acțiunile noastre publice; ele nu pătrund în suflet, pentru a tăia răul din rădăcină. Legea morală se poartă în intimitatea ființei noastre și regulează până și gândurile și sentimentele noastre, ne oprește dela rău și ne poruncește să tindem spre virtute și adevăr. Dar de unde își are ea autoritatea și puterea sa, dacă nu dela Dumnezeu care a sădit-o în instinctul nostru omenesc?

Cu adevărat, hoțul, care fură și nu este prins, trece și el de om cinstit și chiar se laudă, că este om de onoare; cel ce necinstește casele oamenilor, dacă nu este prins, trece și el drept om cinstit sau curat în obiceiuri; cel care minte, până a fi desmințit, trece și el de cinstit; criminalul, care omoară în ascuns, până a fi descoperit, trece și el de cinstit; înșelătorul dibaci, trece și el cinstit. Toți aceștia și alții mulți de felul lor trec de cinștiți, în fața legilor omenești și în fața oamenilor, neapărat, întrucât sunt nedescoperiți. Da, în fața lui Dumnezeu, în fața moralei creștine, trec ei de cinștiți? Nu. Criminalul este criminalul, din momentul, ce a săvârșit omorul, indiferent dela văzut cineva, căci l'a văzut Dumnezeu, îl trage la răspundere conștiința sa, îl judecă legea evanghelică.

Cain, care a omorât pe fratele său, Abel, nu l'a văzut nimeni, ca să-l părăscă; nu era nici o lege omenească, ca să-l osăndească, nici o ocnă, ca să-l primească, dar a fugit rătăcind, căci îl văzuse Dumnezeu, îl părăse conștiința sa și ocna era pustietatea și tot pământul, care îi servea ca loc de osândă înfricoșătoare. Deci, numai omul credincios poate fi cu adevărat cinstit, căci el înainte de a gândi ceva, înainte de a lucra ceva, se gândește la Dumnezeu și la răsplătirea sa. El știe, că ce-i va folosi omului de ar câștiga lumea întreagă și și-ar pierde sufletul, pe câtă vreme cel necredincios nu vrea să știe de aceasta; el știe numai de buzunarul și de stomacul său; habar n'are el de fratele său, că este în mizerie și în mod nemilos îl nedreptățește. Mat. 16:26.

Dacă aruncăm privirile asupra lumii, cu miile ei vom vedea nu numai, că n'a înflorit virtutea și cinstea, ci cu durere vom constata, că în locul adevărului, stăpânește neadevărul, în locul cinstei, necinstea, în locul credinței, necredința; astfel fiind plini de orice nedreptate, de desfrânare, de răutate, de porniri spre tot felul de inavuțire, de pismă, de omor, de ceartă, de înșelăciune, de viclenie, de violențe; șoptitori, vorbitori de rău, sumeți, îngâmbași, lăudaroși, neascultători, fără iubire firească, neîmpăcați, fără milă. Și măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sânt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac. Rom. 1:29-32.

Iată calitatea oamenilor cinștiți, ca necredincioși sau credincioși, dar fără fapte: închinători la idoli, adecă la chipuri făcute de mâini omenești, cari au

gură, dar nu vorbesc, au ochi dar nu văd, au urechi, dar n'aud, au nas, dar nu miros, au mâini, dar nu pipăie, au picioare, dar nu merg; nu scot nici nu sunt din gâttele lor. Ca ei sunt cei ce fac, toți cei ce se încred în ei. Psalm. 115:5-8". Iată tabloul omului fără credință, sau cu credință și fără fapte. Unde ar merge lumea cu astfel de oameni? Pe un asemenea om, legea Divină îl socotește cel mai rău, cel mai stricat și mai primejdios, și din contră, pe cel care nu săvârșește aceste fapte, îl socotește de adevărat creștin, de om virtuos, care este vrednic să se numească om credincios și să poarte numele celui ce s'a răstignit pentru mântuirea omenirii de asemenea păcate. Deci, numai credința și viața spirituală îl face pe om cinstit și virtuos, desăvârșindu-l pe calea binelui și a progresului.

Folosele credinței creștine sunt mari, când este vorba de îndreptarea omului, de schimbarea lui din omul cel vechiu și putregăios în cel nou, și nestricăcios.

Luntrea credinței este aruncată pentru orice suflet naufragiat în marea vieții, turburată de viforul ispitelor, a fărădelegilor și de vânturile năprasnice ale păcatelor. Un liman de scăpare este asigurat pentru orice suflet, care înoată cu credință, spre farul veșnic luminos al credinței creștine. Doctorie tămăduitoare se găsește pentru orice om cuprins de patimă, dacă ascultă de Evanghelia lui Hristos; Deșteaptă-te tu cela ce dormi în păcate și te va lumina Hristos. Amin.

IOAN DANCIU

Grădină închisă

„Ești o grădină închisă, soro, mireaso; un izvor închis, o fântână pecetluită.“
Cânt. Cânt. 4:12.

Căutând și cercetând Cuvântul lui Dumnezeu, găsim scris că „mireasa“ este Biserica lui Hristos sau poporul lui. Acest popor trebuie să aibe două însușiri: să poată sta închis la vreme de nevoie și deschis atunci când lipsa cere. De sigur, Cuvântul lui Dumnezeu atunci când ne vorbește despre „grădină închisă, izvor închis și fântână pecetluită“, voiește să ne arate starea miresei lui Hristos sau a bisericii Sale.

Biserica lui Hristos este „grădină închisă“ numai atunci, când are garduri, peste cari nu pot trece ceiaoe vreau să o dărâme și să o jefuiască. Când Israelul și-a pierdut aceste garduri, când ei le-au neglijat și le-au lăsat în părăsire, atunci via lor care era a Domnului a fost jăfuită de trecători, rămată (jumulită) de mistrețul din pădure și mâncată de fearele câmpului. Psalm. 80:12-13. Când Biserica lui Hristos nu mai are gard, când nu mai are disciplină, când fiecare membru este fără frâu, atunci când ei unul pe altul se nesocotesc și să desprețuiesc, atunci lumea o să afle acest lucru și să-i calce în picioare așa cum a zis Domnul, ca pe o sare stricată.

După cum o țară este închisă de jur împrejur printr'un hotar sau printr'o graniță, la fel Biserica lui Hristos este închisă printr'o graniță. Și după cum fiecare cetățean este dator a avea o atitudine credincioasă și loială față de țara sa, tot la fel fiecare membru este dator ca să aibe o astfel de atitudine față de Biserica lui Hristos. Un individ care măcar că face parte dintre cetățenii unei țări, totuși el pac-

tează cu dușmanul din afară înlesnindu-i acestuia venirea și stricarea graniței, este considerat ca dușmanul țării sale, și devine pedepsit cu toată severitatea. La fel este acela care înlesnește venirea diavolului ca să ruineze și să strice gardurile Bisericii lui Hristos, Regele regilor, îl va pedepsi cu toată severitatea și asprimea.

Pentru ca eu să pot fi un adevărat creștin și gata pentru cer, trebuie să fiu închis în lăuntrul meu atunci atunci când mi se cere sau sunt îndemnat a răspândi răul. Eu nu pot arăta lumii pe fratele meu și nu-l pot vorbi de rău oricât de slab ar fi el. Eu sunt îngădit la cuvânt și la faptă. Eu am în lăuntrul meu mărgăritare și lucruri sfinte și pe aceste nu le pot lăsa nici în seama porcilor și nici în tra câinilor. Pentru că aceștia ulterior au să se scoale împotriva mea și să mă sfășie. Ap. Pavel zice: „Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire pentru ca slujba lui Hristos să nu fie defăimată.“ II Cor. 6:3. Când fiecare credincios s'a închis pe sine în disciplină Evanghelică, atunci Biserica sau „Mireasa lui Hristos,“ este o „grădină închisă și o fântână pecetluită“. Așa este Biserica lui Hristos când stă în față cu oamenii răi, vicleni, amăgitori și cari n'au dorință de mântuire, ei nimic rău nu pot scoate din ea. Psalm. 141:3. Tit. 2:8.

Biserica lui Hristos trebuie să fie un izvor deschis, un izvor de apă sbucnitoare, atunci când trebuie să dea apa vieții. Atunci când cei însetați după această apă vin să o găsească și să o primească de la Biserica

lui Hristos, ea nu mai poate fi nici „izvor închis“ și nici „fântână pecetluită.“ Ea are în ea „cuvintele vieții vecinice“ și pe aceste trebuie să le dea mai departe.

Biserica din Corint a avut un defect foarte mare; în vremea când membri ei alergau după alte lucrări, au lăsat să li se dărâme gardul și ei au devenit o grădină deschisă, peste care lumea a putut trece în dragă voie. I Cor. 6:1.

Intotdeauna un popor pentruca să fie supus altui popor trebuie să fie mai slab decât acela, fiindcă nici odată cel mai tare nu se supune celui mai slab. Și noi pentruca să putem supune lumea și să o facem roabă lui Dumnezeu, avem nevoie ca să fim mai tari decât dânsa. Și numai atunci putem fi mai tari decât ea, când stăm îngrădiți și închiși înlăuntrul

Bisericii lui Hristos, înconjurați cu gardul Evangheliei. Numai atunci se va îndeplini cu noi cuvântul care zice: „Voi copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentrucă Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume.“ I Ioan 4:4.

Eu rog pe Domnul Isus să ne ajute să putem fi o „fântână pecetluită și o grădină închisă“ din care niciodată să nu poată isvorî nimic rău ca, niciodată să nu poată face vinderi (Mat. 24:10) și care niciodată să nu-și arunce mărgăritarele în noroiul lumii. O biserică care să poată judeca totul și care să nu poată fi judecată de nimeni, I Cor. 2:15 fiindcă numai atunci suntem ați și bravi soldați ai lui Isus Hristos pentru a face robi lui Dumnezeu. II Cor. 10:5.

X.

Luptele și certurile

„De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre cari se luptă în mădularele voastre?“ Iacob 4:1.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dacă ne aruncăm privirea în lume, vedem că se duce o luptă aprigă pe toate terenurile vieții. Oamenii din diferite clase sociale nu se mai pot iubi, nu se mai pot cinsti și nu se mai pot unii. Unii despre alții spun că sunt răi. Niciodată nu s'au îndeplinit mai bine cuvintele Domnului ca astăzi. Astăzi vedem că se ridică popor contra poporului și regat contra regatului. Și ce e mai dureros vedem cum oamenii aceleiaș țări se luptă și se sfășie între ei. Noi vom cugeta sau vom zice că toate aceste se întâmplă între popoarele lumii fiindcă ele nu cunosc și nici nu se conduc după Evanghelie. Dar vai, de multeori noi vedem petrecându-se astfel de lucruri și în poporul lui Dumnezeu, între aceia cari sunt chemați să participe ca membre în corpul Lui și cari nădăjduiesc ca la venirea Lui să-L poată întâmpina.

Ap. Iacob întreabă: „De unde vin luptele și certurile între voi?“ Lupte și certuri între creștini? Lupte și certuri între aceia care merg să se închine la un loc? Lupte între aceia cari cheamă pe Dumnezeu Tată? Lupte și certuri între aceia cari au misiunea de a aduce lumea la ascultarea Evangheliei? Lupte și certuri între aceia cari au o singură poruncă Nou Testamentală de a se iubi și de a dovedi lumii prin aceasta că ei sunt urmașii lui Isus Hristos? Da, scumpe frate și soră! Intre aceștia se luptă satana mai mult ca să bage ură și desbinare, ca ei să nu se mai poată iubi, se nu se poată uni și să nu se poată respecta. Lui nu-i reușește acest lucru, atâta timp cât nu a putut sămăna în inima unora dintre aceia cari se numesc „copii ai lui Dumnezeu,“ poftea. Eu am văzut în viața mea mulți credincioși orbiți

de satana. Și mi-am luat învățătura că nu este mai mare nenorocire pentru un suflet decât acela când îi este luată lumina ochilor. Omul acesta este unul dintre cele mai nenorocite ființe fiindcă este lipsit de lumina ochilor. Domnul Isus între îngerii celor șapte biserici din Asia, a găsit pe unul despre care ne arată astăzi nouă că a fost: „orb“. Și de ce a fost acesta orb? Fiindcă nu a mai avut vedere. El a văzut oamenii, el a văzut lumea, etc. dar nu a putut să vadă pe Isus Hristos și dreptatea Lui. Dânsul deci nu a mai văzut pe Domnul înaintea lui. Un asemenea nu poate zice: „Am necurmat pe Domnul înaintea mea.“ Psalm. 16:8. Fiindcă el se are pe sine.

Cel mai mare și cel mai lătit păcat între cei ce se cred că fac parte din „ceata mântuiților,“ este mândria. Aceasta este o boală care intrând în mădularele cuiva, cu siguranță le cangrenează și le umple de lepra păcatului celui mai scârbos. Păcatul pe care l-a comis diavolul a fost mândria care este urmată de sora ei cea dulce înălțarea și se întâlnesc în casa nesupunerei. Mândria intră în mădularele corpului nostru, și le face a se umfla. Capul nostru în care ar trebui să avem cugetul lui Hristos, devine atunci asemenea unei bășici, pe care satana o umple cu aer și o lasă să se înalțe sus de tot, apoi când bășica este sus de tot, ea se sparge și cade la pământ. Așa să întâmplă cu omul cărui vrăjmașul i-a reușit să-i răpească mințea luminată de Domnul Isus și să-i umplă capul cu aer. El se înalță sus de tot și când este mai sus, se sparge și este aruncat la pământ. Căci Dumnezeu zice: „Chiar dacă ți-ai așeza cuibul între stele, tot te voi arunca și de acolo,“ Obad. v. 4.

Un lucru însă care produce multă durere este acela, că astfel de bășici când cad din înălțime, fac spaimă și altora, cari se neliniștesc din pricina lor, și dacă în ele vrăjmașul mai pune unele lucruri grele să vină spre pământ cu repezițiune mai mare, ele fac și zgomot, gălăgie și rănesc pe aceia peste care cad. De aceea copiii lui Dumnezeu trebuie să fie foarte treji în această privință ca să nu fie surprinși de căderea unora fără de veste și să fie striviți și ei.

Oamenii aceștia, mândri în ochii lor, se mai aseamănă cu curcanul care tot mereu caută să se umfle în pene și de câte ori vede un trecător face zgomot de ți se pare că se ceartă cu el. Așa acești nenorociți oameni deși poartă numele de „credincioși,” ei umflându-se în pene să ceartă mereu și cu unii și cu alții, pentru că își tem măreția pe care de fapt nu o au.

Dacă ieșim afară într-o zi senină cu soare și ne privim, umbra, vedem că ea este mai mică la amiază și după cum soarele începe a se depărta la orizont, așa umbra noastră crește. Deci cu cât soarele dreptății este mai aproape de noi, cu atât ființa noastră este mai mică și cu cât El se îndepartă de noi, cu atât crește ființa noastră. Iar atunci când El este în noi, nu se mai vede umbra sau ființa noastră ci se văd numai ale Lui.

Sunt mulți predicatori cărora vrăjmașul le-a răpit cugetul curat și le-a dat un cuget bolnav în puterea căruia ei nu numai că se văd ceea ce de fapt nu sunt, decât merg cu îndrăzneala până acolo ca se predice minciuni în Numele lui Isus Hristos. Așa odată am auzit pe unul predicând că Ap. Pavel nu s'a supus nimănui. M'am cugetat cât de orb îl poate să fie un asemenea om de vrăjmașul. Dar fiindcă el sârmașul nu voia să se supună nimănui, fiindcă se retrăsese de sub puterea Soarelui dreptății și fiindcă își vedea acum mare umbra, a pus și pe Ap. Pavel pe aceiaș treaptă ca și el. Să putea oare ca acela care a zis: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos,” Efes. 5:21 el acela care zice mai departe: „Călcați pe urmele mele.” I Cor., 11:1 el să nu se fi supus nimănui, A afirma că Ap. Pavel nu s'a supus nimănui, este cea mai sfruntată minciună, fiindcă cine citește cap. 15 din Fapte are ocazia să vadă limpede că Pavel s'a supus. El a considerat pe Apostolii cei dântii mai mult decât pe el și pentru aceea s'a spus lor. Oare ce ar fi fost dacă toți credincioșii din aceea adunare ar fi zis — după predica acelui predicator fals — că ei urmează pe Pavel și nu se mai supun nimănui?!

Mândria este mama iubirei de sine. Și iubirea de sine este aceea, când omul și-a făcut din sine un Dumnezeu înaintea căruia ar voi ca toți să se plece și să se închine cu supunere, dar el să nu se supună nimănui. Să încercăm odată și să spunem unui mândru că el nu a lucrat bine și avem să-l vedem cât are să se înfurie și să se mânia. Și pentru ce face el acest lucru? Fiindcă se iubește pe sine și persoana sa. Acela care se iubește pe sine, este un idololatr. Prin iubirea de sine nu înțelegem faptul că cineva își hrănește corpul și-l încălzește, decât înțelegem că se răpește onoarea lui Dumnezeu și să dă corpului persoanei.

Omul nu poate fi mândru dacă e umilit și nu poate fi iubitor de sine dacă este ascultător și supus. Mândria și nesupunerea dau dovezi că el este stăpânit de aceste păcate. Și atunci acest om are nevoie ca să lovească, să rănească și să înjosească pe alții. El

trebuie să se arate între cei în mijlocul cărora petrece mai tare și mai mare, căci dacă se vede pe sine mai mic, nu poate fi mândru și atunci trebuie să fie supus. El mai este și gelos, lui i se pare că altul ar fi gata întotdeauna ca să ocupe locul mai de frunte în popor și pentru aceea cel mândru lovește, să ceartă și sa luptă, ca el să fie cel dântii. Și ce bine ar fi dacă s'ar lupta cu el sermanul ca să fie cel dântii pentru Dumnezeu. Dar aceasta nu o poate face, fiindcă Dumnezeu nu a trăit și nici nu trăiește în inima lui. Toate predicele și învățăturile unuia ca acesta sunt izvorâte din gât și nu din inimă, fiindcă el nu simte ceea ce spune. El vorbește despre iubire, dar iubirea adevărată nu o simte și nici nu a trăit-o niciodată. El vorbește despre umilință și supunere, dar aceste nu au loc în el. El vorbește despre blândețe, dar este un om iute la mânie. El vorbește despre cer, dar el îmbrățișează lumea. El vorbește despre dragostea frățească, dar el este gelos pe frați și să luptă împotriva lor. Și în fine el vorbește despre Dumnezeul Cel Prea-înalt, dar el și-a făcut Dumnezeu din persoana lui.

Scumpe frate și soră! Dacă vrei să cauți astfel de oameni, n'ai nevoie să alergi să-i afli în lume, că ei sunt foarte aproape de tine, fiindcă de aceștia sunt foarte mulți. Sămânța lor să păstrează încă din cele mai vechi timpuri (dela Cain) și se va păstra până când Domnul Isus va veni să-și împărăția și să adune din Impărăția Lui pe cei care fac fărădelegea și să-i arunci în cuptorul aprins. Mat. 13:41. Dacă citește în a doua ep. a lui Petru vei vedea că în cap. 2 se ocupă numai cu de aceștia. Aceștia sunt aceia cari au venit să urmeze calea Domnului dar cari nu s'au desbrăcat de firea lor pământească, în membrele lor se mai luptă poftă din lumea aceasta. Și atunci când Domnul Isus Hristos, a cerut să le răstignească firea pământească cu patimile și poftele ei, cuiele înțelepciunii nu au străbătut prin mădularele lor fiindcă ele nu sunt de carne ci de fer sau piatră. Galat. 5:24. Ecles. 12:11. Ezech. 36:26,

Dacă vă uitați cu băgare de seamă la acești oameni și supravegheați în urma lor, aveți să vedeți și să vă convingeți că intrarea și ieșirea lor este totdeauna în ceata excluderilor și a nemulțumirilor. Și în vremea când adevărații copii ai Domnului intră și ies prin ușa cea adevărată care este Isus, aceștia intră și ies prin ușa falsă care este satana, de aceea și pășunea pe care ei o aduc nu poate fi decât ceartă, luptă, mândrie, nesupunere, pizmă, etc. etc. Vai de sufletul care merge să pască pășunea lor. Acela de sigur se umple de călbeaza păcatului și curând ori mai târziu moare. Voi însă iubii mei frați și surori, aceia cari voiți a urma pacea, a îmbrățișa dragostea frățească și a vă uni în puterea Duhului Sfânt, feriți-vă de cei ce caută să se înalte pe ei înșiși, feriți-vă de mândria aceia cari tot mereu caută să se certe și să producă lupte și desbinări între frați. Ascultați cum ne învață Ap. Iuda: „Dar voi, prea iubitorilor, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața vecinică”. Iuda v. 20-21. Și atunci când vedeți spice cari stau drept în sus, să știți că ori sunt seci ori necoapte. Domnul să ne dea înțelegere la toate lucrurile. Amin.

Lecțiuni biblice

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 30 Noem. Tînta vieții bune. I. Tim. 6:6-16.
 Mar. „ 1 Decem. Domnul dă învingere. II Tim 4:16-18
 Mer. „ 2 „ Credincios până la moarte. II Tim. 4:3-8.
 Joi „ 3 „ Moise învață îndrăzneala. Deut. 31:1-8.
 Vin. „ 4 „ Noi slujim Domnului. Iosua 24:14-18.
 Sâm. „ 5 „ Casa făgăduită. Ioan 14:1-4.

Duminică în 6 Decembrie: Sfaturile lui Pavel la despărțire
 I Tim. c. 6. II Tim. c. 4. Tit. c. 2

Cuv. aur. II Tim. 4:7.

Cuvânt Adevărat. O viață trăită pentru Dumnezeu, nu are a regreta nimic la sfârșitul zilelor.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. Deși Ap. Pavel a fost hărțuit și tras într-o parte și alta de vrăjmașii săi, deși el a suferit bătăi, închisoare, batjocuri, etc. el a rămas credincios până la ultima suflare. Nimic nu a fost în stare ca să-l intimideze și să-l facă a se despărți de Domnul Isus sau a se lepăda de credința în El.

Anii din urmă ai lui Pavel. Anii din urmă Pavel i-a petrecut în Roma unde a fost dus în urma apelului pe care l-a făcut la Cezar. Aici el a primit pe mai marii Iudeilor cărora le-a vorbit despre Domnul Isus iar ei fiind necrezători la cele ce le vestea el, Pavel a primit pe toți cari veneau să-l vadă.

Sfaturile din urmă ale lui Pavel. Ap. Pavel nu a fost numai omul care a știut vorbi despre Domnul Isus și a îndupleca cu dovezi scripturale pe cei ce l-au ascultat, decât el a fost și acela care a știut să alăpteze și să crească pe aceia cari au crezut în Domnul. Înainte de a simți că i s'a apropiat sfârșitul, el sfătuiește în chip minunat pe cei doi copii ai săi în credință și le arată cum să se poarte în Biserică lui Dumnezeu. El le arată ce trebuie să îndeplinească membri Bisericii lui Hristos, pentru ca să poată fi tari și neînvinși de vrăjmași. A dat sfaturi pentru tineri și pentru bătrâni, pentru săraci și pentru învățați și neînvățați, etc.

Intrebări: A rămas Ap. Pavel credincios când a trecut prin suferință? Unde a petrecut el anii din urmă ai vieții sale? Cui a predicat el în Roma? Pe cine a sfătuit către sfârșitul vieții sale? Pentru cine a dat sfaturi în ep. către Timotei și Tit? Cari au fost epistolele din urmă ale lui Pavel?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 7 Decem. Văzând slava lui Isus. Apoc. 1:9-18.
 Mar. „ 8 „ Înălțarea. Fapte 1:6-11.
 Mer. „ 9 „ Vedenia lui Ștefan. Fapte 7:54-60.

Joi în 10 Decem. Înălțatul Hristos. Filip. 2:5-11.
 Vin. „ 11 „ Rămî vieții. Apoc. 22:1-5.
 Sâm. „ 12 „ Ierusalimul cel nou. Apoc. 21:1-5.

Duminică în 13 Decembrie: Vedenia lui Ioan în Patmos. Apoc. 1:1 la 3:22.

Cuv. aur. Apoc. 1:17-18.

Cuvânt Adevărat. Domnul Isus Hristos trăiește și astăzi și este în mijlocul poporului Său.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. După ce au trecut războiul dintre Iudei și Romani, Ioan și cu alții au emigrat din Palestina la Efes. După aceea trecând cam 25 ani — la prigonirea deslănțuită de Domițian — a fost exilat pe insula Patmos, care nu era depărtată de Efes. Fiind el învățat cu traiul dela oraș, de sigur, nu i-a convenit așa bine locul în care a fost dus. Dar când suntem singuri și singuratici, atunci Domnul ne se arată mai puternic; și nu atunci când sunt mulți cu noi.

Hristos care ne iubeste. Domnul Isus Hristos este Acela care ne iubeste și acest lucru ne este dovedit nu numai prin Jertfa Sa de pe Golgota prin care noi am primit spălarea păcatelor prin Sângele Său, decât dragostea Lui este dovedită față de noi și prin faptul că El a trimis îngerul Său ca să ne arate lucrurile cari au să se întample, pentru că noi să le cunoaștem și să nu fim surprinși de ele fără de veste.

Hristos care are cheile. Toate cheile sunt în mâna Domnului Isus Hristos. El este Acela care închide și nimenea nu deschide și deschide și nimenea nu închide. Creștinii au fost închisi de oameni prin diferite închisori și temnițe, ușa libertății le-a fost lor închisă aici pe acest pământ, dar oamenii nu au putut să le închidă cerul fiindcă cheile cerurilor sunt în mâna Domnului Isus. Și celor ce li s'a închis libertatea pământească, El le-a deschis cerul ca să se poată odihni după luptele și suferințele pe cari le-au îndurat pe acest pământ.

Intrebări: Pentru ce a fost exilat Ioan în Patmos? Ce a văzut el acolo? Ce lucru afară de Jertfa Domnului Isus depusă pentru noi, ne mai arată nouă că El ne iubeste? Care chei sunt în mâna Domnului Isus? Poate cineva închide ceea ce a deschis El? Dar deschide să poate ceea ce El a închis?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 14 Decem. Cel mai mare dar al dragostei. I Ioan 4:7-19.
 Mar. „ 15 „ Darul iestelor. Luca 2:10-16.
 Mer. „ 16 „ Darul crucei. Ioan 3:16-19.

Joi in 17 Decem. Dragostea arătată. Ioan 14:21-24.
 Vin. „ 18 „ Constrângerea dragostei. II Cor. 5:14-19.
 Sâm. „ 19 „ Hristos nu greşeşte. Rom. 8:35-39.
Duminecă in 20 Decembrie: Darul suprem al dragostei. I Ioan 4:7-19.

Cuv. aur. Luca 2:14.

Cuvânt Adevărat. Cel ce e născut din Dumnezeu, acela iubeste ca şi Dumnezeu.

Sumarul Lectiunii. Introducerea. In lectiunea de azi învăţăm noi dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de om şi pe care omul trebuie să o aibă faţă de Dumnezeu.

Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi. „Căci așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru că oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă vecinică. Dumnezeu, în adevăr, n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.“ Ioan 3:16-17.

Dragostea noastră faţă de alții. „Cine are bogățiile lumii acestea și vede pe fratele său în lipsă, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.“ I Ioan 3:17-18.

Dragostea către Dumnezeu. „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată pterea ta.“ Marcu 12:30.

Cercarea creștinului. Dragostea noastră de creștini să cearcă în trei feluri: 1. Dacă putem primi pe Hristos ca Mântuitor și putem mărturisi despre El altora. 2. Dacă suntem în stare a stării în post și rugăciune ca să primim Duhul Sfânt. 3. Dacă suntem în stare a iubi pe frați și a ne pune viața pentru ei. Cel ce poate face aceste lucruri, dă dovezi că îndeplinește voința lui Dumnezeu.

Intrebări: Cine este dragostea? Ce dar ne-a făcut această dragoste? Ce ne-a dăruit Dumnezeu? Cum se cearcă dragostea noastră? In ce stă dragostea? Ce nu se găsește în dragoste? Cine izgonește frica? Pentru ce iubim noi pe Domnul Isus?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni in 21 Decem. Primejdia de abatere. Ebr. 2:1-4.
 Mar. „ 22 „ Eroi in credință. Ebr. 11:32-40.
 Mer. „ 23 „ Privind la Domnul Isus Ebr. 12:1-4.
 Joi „ 24 „ „Nu te teme turmă mică“. Luca 12:31-34.
 Vin. „ 25 „ Cresterea împărăției. Mat. 13:31-32.
 Sâm. „ 26 „ Națiunile convertite. Mica 4:1-4.
Duminecă in 27 Decembrie: Repetiție.

Cuv. aur. Apoc. 11:15.

Câteva întrebări

Orice credincios este dator a-și pune întrebările de mai jos și a răspunde la ele în fața lui Dumnezeu.

1. Dacă eu sunt o lumină, câte suflete am luminat prin faptele și vorbirile mele?

2. Dacă eu sunt o sare adevărată, câte suflete au rămas sărate cu Cuvântul Evangheliei prin faptele și vorbirile mele?

3. Dacă eu sunt o scrisoare, ce pot citi pe mine oamenii în viața mea de toate zilele?

4. Dacă eu sunt un mădular în Corpul lui Hristos, ce lucrez eu pentru zidirea Corpului Lui?

5. Dacă eu am dobândit în inima mea pacea lui Hristos, nu m'au tulburat niciodată vorbele altora și eu am tulburat pe alții prin vorbirile mele?

6. Dacă eu am dragoste, nu am vorbit niciodată pe frați de rău și am fost în stare să vedesc totdeauna față de ei dragostea prin faptă?

7. Dacă nu mai sunt al meu ci al lui Hristos, de câte ori am dezertat dela ascultarea Cuvântului Său?

8. Dacă trăiește Hristos în mine, de câte ori s'a întâmplatcă L-am respins dela conducerea vieții mele?

9. Dacă sunt eu membru în familia lui Dumnezeu, de câte ori am făcut rușine acestei familii?

10. Dacă eu sunt copilul lui Dumnezeu, ce raport au putut duce îngerii despre mine când m'am aflat în societatea altora?

11. Dacă eu sunt o țarină a lui Dumnezeu, de câte ori a crescut din inima mea spini?

12. Dacă eu am părtășie cu Dumnezeu, nu mai am eu părtășie cu aceia cari au căzut din harul lui Dumnezeu?

Vindecări Divine

Aliluia, bunului și prea-iubitului nostru Miel divin care S'a jertfit pe Golgota pentru întreaga omennire. (Căci Lui I se cuvîine toată lauda și slava în veci de veci. Amin.

Prin nemărginita milă pe care Domnul a avut-o

față de mine și cu îngăduința lui Dumnezeu, doresc a aduce la cunoștință fraților și surorilor, precum și tuturor celor ce vor citi sau auzi citindu-se aceasta revistă, ceea ce a făcut Domnul Isus cu mine.

Mă numesc Ioan Onofreiciu din com. Pătrăuți de

jos jud. Storojineț, am avut boală de stomac de șapte ani și am umblat pe la diferiți medici. Am fost și la rază și mi-am cumpărat fel de fel de medicamente ca să pot scăpa. Aceste medicamente m'au costat foarte mulți bani, și nimica nu mi-au folosit. Dar bunul nostru Tată din cer a lucrat la mintea mea ca să cercetez Sfintele Scripturi, și citind am aflat pe Isus care este Medicul trupului și al sufletului. Cuvintele despre puterea Lui au intrat în inima mea și m'am întors către acest medic cu deplină încredere că numai El mă poate vindeca și altul nimenea. Astfel bunul nostru Tată din cer a avut milă și de mine și au îndemnat pe un frate din com. Părteștiu-de-sus, jud. Suceava, spre a veni la noi. Eu i-am cerut să-mi facă ungerea potrivit celor scrise la Iacob 5:13-16 și fratele a început cu o rugăciune care s'a făcut prin mai mulți frați, rugându-ne noi ca Domnul Isus să scape de boală. În urmă mi s'a făcut ungerea și punerea mânilor și Domnul Isus m'a scăpat de boala pe care am pur-

tat-o șapte ani. Acum sunt complet sănătos, mărit fie Dumnezeu Tatăl prin Domnul nostru Isus Hristos. Pentru lucrarea și minunea pe care a făcut-o Domnul cu mine, îl laud și măresc dimpreună cu toată casa și cu aleșii Lui din Pătrăuți, și voiesc să-L slujesc în toate zilele cât voi fi pe acest pământ. A Lui să fie slava în veci. Amin. El m'a făcut să înțeleg bunătatea Lui, și tot El (Domnul) a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de zidire a trupului lui Hristos. Efes. 4:11-12. Intărind mărturia pe care o dau servii Lui cei adevărați cu lucrurile arătate la Mat. 10:6-8 Iacob 5:13-17. „Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa.” Ebr. 2:4. Lui Dumnezeu să-I fie slava și onoarea prin Domnul Isus în veci. Amin.

IOAN ONOFRECIUC

Aviz

Se aduce tuturor la cunoștință următoarele: Toți acei cari se abonează din nou la rev. „Cuvântul Adevărului,” precum și toți aceia cari sunt abonați și nu primesc revista în regulă, să se adreseze fr. Ioan Danciu str. Gr. Manolescu Nr. 13 București II.

Iar toți aceia cari trimet bani pentru abonamente sau ajutor, să îi trimeată pe adresa fr. Gh. Bradin, căsuța poștală Nr. 11 Lipova jud. Timiș-Tor.

Când trimeteți bani, nu uitați a scrie pe cuponul mandatului scopul pentru care îi trimeteți. Cine își achită abonamentul la timp, ne dă un mare ajutor. De aceea vă rugăm a nu neglija acest lucru.

Se aduce la cunoștință tuturor că calendarul „Cuvântul Adevărului” pe anul 1937 se află sub tipar. El va apare cu un cuprins foarte bogat. Pe lângă diferite pilde și învățături religioase va mai cuprinde cronologia anilor dela facere până în prezent, moartea și suferințele apostolilor în Amfiteatruri din Roma. Târgurile din toată țara verificate după noile dispozițiuni a Ministerului; tariful poștal și altele

învățături folositoare. Prețul unui exemplar e de 10 lei fără taxa poștală. Taxa poștală îl privește pe cumpărător.

La redacție se găsesc de vânzare: Studiug în Apocalips, cu prețul de 10 lei. Memorii de credință 10 lei. Cartea de cântări cu note 160 lei și fără note 50 lei cu 400 de cântări. Biblii de masă 160 lei în pânză, iar în carton 130 lei. Biblii de buzunar cu trimeteri 100 lei. Noul Testament cu psalmi legați în pânză 40 lei, cu psalmi hârtie groasă 25 lei, în carton 20 lei. Doritorii se pot adresa printr-o carte poștală la Administrația „Cuvântul Adevărului” str. Gr. Manolescu 9. Comenzile se trimit cu ramburs.

Se aduce la cunoștința tuturor că în prezent sunt 12 frați închiși, pentru credință, din care 3 pe câte 6 luni, iar 9 pe câte 1 lună. Frățietatea este rugată a contribui care cu cât voiesc, pentru ajutorarea familiilor lor. Bani se trimit pe adresa „Cuvântul Adevărului” str. Gr. Manolescu 13.

Botezuri cu Duhul Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duhul Sfânt în următoarele comune: Modrigești jud. Arad 10, Felnaic

jud. Arad 5. Inecști jud. Bihor 4. Pentru toate mărirea să-I fie lui Dumnezeu Tatăl Fiul și Duhul Sfânt. Amin.